

РЕШЕНИЕ

№ 7933

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 31.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7382** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 4 от ЗГВРСНР, вр. с чл. 145 от АПК. Образувано е по жалба от И. Д. Д., против Разпореждане № 4505-40-200 от 13.07.2023 г. на Директор на фонд "ГВРС" на ТП на НОИ. Жалбоподателят сочи, че освен установените като начислени, но неизплатени от работодателя възнаграждения, които са включени в сумата и отпуснати в оспореното разпореждане, на същия му се дължи и обезщетение по чл. 222 ал.1 от КТ – за оставане без работа, както и такова по чл. 224 от КТ за неизплатен годишен отпуск и по чл. 220 от КТ за неспазено предизвестие. Счита, че общият размер на сумата възлиза на 12 265, 04 лв. Счита разпореждането за постановено в противоречие с материалния закон, тъй като според разпореждането размерът на гарантираното вземане за трудово възнаграждение възлиза на 4 778,39лв., а размерът на гарантираното вземане за парични обезщетения възлиза на 6706,12лв. т.е общо 12265,04лв., а вместо това е отпусната сумата от 3707,94лв., за която не става ясно как е формирана. От друга страна сочи, че обезщетенията за неспазено предизвестие и неизползван годишен отпуск касаят различен период от трудовото правоотношение-завъдеше и м. февруари и м. март 2023г., поради което не следва да се прилага разпоредбата на чл.22 ал.2 от ЗГВРСНР. Изискуемостта на обезщетенията по чл. 224 и 220 от КТ е настъпила през м. февруари 20203. Като процесуални нарушения са наведени непредоставянето на справка по чл.4 от Наредба за реда и начина за

информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, поради което не е имал възможност да оспори посочените в нея данни, което е съществено процесуално нарушение. Отделно от изложеното изтъква липса на мотиви в оспорения акт и липса на основания.

Жалбоподателят, редовно призован в с.з., не се явява, не се представлява.

Ответникът, редовно призован в с.з., се представлява от юрк. Б., която оспорва жалбата, претендира възнаграждение за юрисконсулт. Представя подробна писмена защита.

Съдът, въз основа на приетия по делото доказателствен материал, намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 544/24.04.2023 г. СГС на осн. чл. 632, ал. 1 от ТЗ обявил неплатежоспособността на "Бранд Куодърджи България" ЕАД - [населено място], с начална дата 31.12.2019 г. и открил производство по несъстоятелност спрямо дружеството, прекратил дейността на предприятието и го обявил в несъстоятелност, Решението било обявено в ТР на РЮЛНЦ на 24.04.2023 г.

Със съответните заповеди била назначена пълна ревизия по разходите на ДОО на дружеството от контролен орган на ТП на НОИ, проверка за начислени но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от дружеството по КТ. Издадени са задължителни предписания от 26.04.2023г. до дружеството –работодател. Изискана е информация от О. по образуваното изпълнително дело, като са приобщени писмени доказателства. Изискана е информация и от „Главна инспекция по труда“ за извършени проверки и представени платежни документи. В отговор са представени: протокол за извършена проверка, съобщение , констативен протокол, разчетно-платежна ведомост за м.11.2022г. и за м.12.2022, извлечения от банкова сметка, фишове за заплата за м.11.2022 и м. 12.2022г.

Към преписката са приложени актуално състояние на трудовите договори , вписани от осигурителя, приемо-предавателен протокол с който бивш служител на дружеството предава архив на водомости за 2011-2022г. и персонални досиета на служителите на компанията.

До Директора на ТП НОИ С. от И. Д. Д. било подадено заявление-декларация вх. № 4502-21-83 от 11.05.2023 г. /л.30/с искане за отпускане на гарантирано вземане. Представил е Предизвестие №2-20/30.01.2023г. от работодателя „Бранд Куодърджи България“ ЕАД за прекратяване на трудовия договор, Заповед за прекратяване на трудовия договор №217 от 30.01.2023г. поради закриване на предприятието , фишове за възнаграждение за м.ноември , декември 2022г.и януари 2023г. С Разпореждане № 4505-40-200 от 13.07.2023 г., издадено от Директор на фонд "ГВРС" при ТП на НОИ, в полза на И. Д. на осн. чл. 26, ал. 1 от ЗГВРСНР, вр. с чл. 4 и чл. 22, ал. 1 от с.з. бил определен размер на гарантирано вземане по трудово правоотношение с работодател " Бранд Куодърджи България“ ЕАД в размер на 3707,941лв. за периода 01.11.2022 г. до 31.01.2023 г.

Към преписката са приложени работна справка /л.18/за определяне размера на ГВ по чл. 22 ал.1 от ЗГВРСНР

При така установеното от фактическа страна, от правна Съдът намира следното:

По допустимостта: оспорването е процесуално допустимо, като изходящо от активно легитимирано лице, като правният интерес от обжалване на разпореждането се

обосновава с довода, че така присъденият размер на гарантираното вземане не е определен в пълния претендиран размер. Допустимостта се следва и от факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗГВРСНР и пред местно компетентния административен съд /по арг. на чл. 25 от закона/.

Разгледана по същество, Съдът я намира за неоснователна.

Съдът намира оспорения административен акт за издаден от компетентен органдиректорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите, в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗГВРСНР.

Спазена е в законоустановената форма и съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 10, ал. 3 от Наредбата за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР/Наредбата), като липсват допуснати съществени процесуални нарушения. Ето защо, разпореждането е валидно и законосъобразно издадено, като по отношение на него не се установяват обстоятелствата по чл. 146, т. 1-3 от АПК.

Актът е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ЗГВРСНР гарантирани вземания на работниците и служителите по този закон са начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори (т. 1), както и начислени и неизплатени парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт (т. 2), като правото на гарантирано вземане възниква при кумулативното наличие на предпоставките по чл. 4 и чл. 6 от закона. Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6, като размерът им се определя по правилата на, ал. 2 и, ал. 3 от същия текст.

По делото не е спорно, че на жалбоподателя е признато правото на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, както и не се спори, а това се удостоверява от данните по делото, че той го е упражнил в срока по чл. 25 от ЗГВРСНР. Спорът се свежда единствено до това правилно ли ответникът е определил размера на гарантираното вземане.

С констативен протокол от 27.06.2023г. на контролен орган от ТП на НОИ С. град е извършена проверка по разходите на ДОО на „Бранд Куодърджи България“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК] по повод обявяване на несъстоятелност на дружеството. В същия са обобщени резултатите от проведените действия, свързани с проверката, като се сочи, че контакт с представляващ дружеството не е осъществен, а лицето Иут ван Е. е напуснал страната на 05.07.2022г., а от пълномощника на дружеството адв. Д. е узнато за изземване на сървъри, ведомости за работна заплата и счетоводни документи от частен съдебен изпълнител. Данни по чл. 5 ал.7 от КСО за лица назначени по трудови договори са подавани до м. 01.2023г.дружеството е със задължения към фонд ДОО в размер на 51 188,57лв. за 2022г. и 27 516,93 лв. за 2023г. Последният ГФО е за 2021г. На 09.06.2023г. Й. П. е предала ведомости за заплати за периода 2011-12.2022г. и трудови досиета на служителите на дружеството. След проверка на предадените доказателства се установява, че от 68 бр. лица само 2бр. лица нямат право на изплащане на гарантирано вземане, а 56 бр. лица са подали заявление-декларация, 10

бр. лица, които имат право не са подали заявление-декларация.

От НАП е получена информация за платени в пълен размер осигурителни вноски по реда на КСО и ЗЗО за главница, както и данък по ЗДДФЛ до м. 10.2022г.

От съвместното тълкуване на чл. 3 и чл. 22 от ЗГВРСНР е видно, че в приложното им поле се включват единствено начислените и неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения по КТ и то само за периода и в размерите по чл. 22 от ЗГВРСНР.

За да постанови този резултат органът изцяло е възпроизвел изчисленията от работната справка/л.18/ относно размера на гарантираното вземане по чл. 26, ал. 1 вр., ал. 4 ЗГВРСНР и сумата на дължимите от работника осигурителни вноски и данък по чл. 42 ЗДДФЛ.

При така установеното настоящият съдебен състав на Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 26, ал. 1, вр., ал. 4 ЗГВРСНР. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган - директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" (А. чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР), в изискуемата писмена форма и съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 10, ал. 3 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР/Наредбата).

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество, че да водят до незаконосъобразност на оспорения акт. В съответствие с чл. 35 АПК административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за размера на следващото се на служителя гарантирано вземане. При издаване на разпореждането за неговото отпускане са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на размерите на начислените и неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, послужили при определяне на вземането по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР.

Вярно е, че съгласно чл. 4 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, работодателят изготвя за всяко правоимащо лице справка по образец съгласно приложение 1. (2) (Изм. – ДВ, бр. 20 от 2014 г.) Справката се изготвя в 3 екземпляра - за лицето, за ТП на НОИ и за работодателя. Екземплярът за правоимащия работник или служител се връчва лично или се изпраща чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка, но това е задължение на дружеството, което ако не е изпълнено /както е в конкретния случай/ не може да се вмени във вина на органа. Следователно не е налице нарушение на процесуалните правила в производството по отпускане на гарантираното вземане на лицето.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Правото на гарантирани вземания е субективно материално право, което възниква при осъществяването на следните юридически факти: а) начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, и/или парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт (чл. 3

ЗГВРСНР); б) влязло в сила и вписано в търговския регистър съдебно решение, с което е открито производство по несъстоятелност на работодателя (чл. 6 ЗГВРСНР). Субекти на това право са работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време (чл. 4 ЗГВРСНР). Срокът за подаване на заявление е тримесечен от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава, арг. чл. 25, ал. 1 ЗГВРСНР

В случая страните не спорят за това, че жалбоподателят отговаря на материалноправните изисквания, тъй като е бил работник по трудово правоотношение с работодател по чл. 2 ЗГВРСНР. Безспорно е и това, че на жалбоподателя не са изплатени трудови възнаграждения за м. ноември, м. декември 2022 г. и м. януари 2023г. в общ размер на 5 558,92, 31 лева и обезщетения по чл. 220, ал. 1 и чл. 224 КТ за м. януари 2023 г. в общ размер на 6706,12, 58 лева.

Спорът се концентрира върху размера на следващото се на жалбоподателя гарантирано вземане по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР и в съответствие с него несъгласие има по отношение на подлежащата на изплащане сума след приспадане на дължимите осигурителни вноски и данък по чл. 42 ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Текстът на разпоредбата е ясен. Касае се за сбор от начислените, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения, доколкото паричните обезщетения заместват работната заплата и не са допълнително трудово възнаграждение или елемент от него, още повече, че на основание чл. 30 ЗГВРСНР частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима на работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност. Следователно законосъобразно административният орган е приложил цитираното правило, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и обезщетения.

Наред с предметният обхват на гарантираните вземания, регламентиран в чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР, разпоредбата на, ал. 2 предвижда, че техният максимален месечен размер се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър. С чл. 15 ал.2 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване /ЗБДОО/ за 2023г. е определен максимален размер на гарантираните вземания в размер на 1950лв. Именно тази сума е взета предвид при изчисляване на размера на дължимото гарантирано вземане на жалбоподателя.

Поради това органът е изчислил за м. ноември 2022г. – начислени и неизплатени 878,39лв. / начислени от работодателя 2 333,39, изплатени 1455,00лв./, за м. декември 2022г. – 1950лв. според ЗБДОО /начислени за месеца 2 333,39, но неизплатени/, за месец януари - 1950лв. /начислени за месеца 2 333,39, но неизплатени/. Начислените през м. януари обезщетения са част от общата начислена,

но неизплатена сума за месеца, върху която се прилага правилото на чл. 22 ал.2 и се определя максимален размер на ГВ -1950лв.т.е независимо, че неизплатената сума за м. януари включва трудовото възнаграждение и обезщетенията по чл. 220 и 224 от КТ – в общ размер на 7 253,26лв , то на жалбоподателя може да се определи максимален размер на гарантирано вземане съгласно ЗБДОО от 1950лв.

Съобразно алгоритъма в чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР съдът намира това процедуране за правилно.

Това процедуране е обосновано и от разграничаването на видовете парични обезщетения съгласно последователността в чл. 10, ал. 4 от Наредбата.

Наред с това, съгласно чл. 65, ал. 11 ЗДДФЛ, съответно чл. 7, ал. 1 КСО осигурителят - работодател е задължен да извърши съответните плащания до 25-то число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът. Неизпълнението на това задължение е скрепено със санкция по чл. 81 ДДФЛ, а това следва да бъде съобразено от административния орган при определяне размера на гарантираното вземане при несъстоятелност на работодателя. В разпоредбата на чл. 10, ал. 3, т. 4 от Наредбата законодателят установява като задължителен реквизит на акта, в разпореждането за изплащане на гарантираните вземания да се посочи размерът на данъка върху доходите. Същият се определя в процентно отношение от данъчната основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ, която в случая законосъобразно е формирана при направените отчисления на оставащите за сметка на работника осигурителни вноски за ДОО (400,43), ДЗПО (105,12) и НЗОК (152,91) при облагаем доход по чл. 24, ал. 1 ЗДДФЛ – 4788,39 лв. При правилно определена данъчна основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ – 4119,93 лв., формирана от разликата на общия облагаем доход и оставащите за сметка на лицето осигурителни вноски – 4119,93., законосъобразно е изчислен и данъкът по чл. 42 ЗДДФЛ – 411.99 лв., който нормата на чл. 27, ал. 2 ЗГВРСНР предвижда, че се превежда от съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт.

Така подлежащата на изплащане сума правилно е определена на 3707,94 лева, след приспадане на дължимия подоходен данък.

Налага се решаващ извод, че при постановяване на процесното разпореждане от страна на административния орган правилно е приложена методиката при изчисляването на дължимите се гарантирани вземания, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и обезщетения при спазване на поредността, посочена в чл. 10, ал. 4 от НРНИРСОИГВНР, в съответствие с разпоредбата на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР.

При този изход на спора, се явява основателно искането на процесуалния представител на ответника за определяне на възнаграждение за юрискоулт, което искане е заявено своевременно. На основание чл. 143, ал. 3 АПК на последния следва да бъдат присъдени съдебно - деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение, които Съдът при съобразяване на правната и фактическа сложност на спора, и проявената процесуална активност на представителя на ответника, определя в размер на 100 лв., съгласно чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. Д. Д., против Разпореждане № 4505-40-200 от

13.07.2023 г. на Директор на фонд "ГВРС" на ТП на НОИ.

ОСЪЖДА И. Д. Д. [ЕГН] да заплати на ТД на НОИ С. град сумата от 100 лв. (сто лева) деловодни разноси за първата инстанция.

Решението подлежи на обжалван е в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: